

и слѣзалъ долу ; а изъ устата му излазя-
ле сѣкакви псувни и сѣкакви проклятия :
куче, добиче, вампиринъ, вѣрколакъ и пр.

— Гущеръ, змѣй, богопродавецъ, викалъ
слѣдъ него дѣдо Либенъ и крѣстилъ са.

Хаджи Генчо вѣрвѣлъ и мислилъ : „пакъ
какво ли сѣмъ направилъ Либену, та са
сѣрди, като дели-башинъ ? Азъ и самъ
вече забѣлѣжвамъ, че тука има нѣщо. Дѣ-
цата не дохождатъ въ училището да са у-
чатъ ; поповете, завчера въ черковата, гле-
даха на мене чудно и страшно ; сичкиятъ
свѣтъ бѣга отъ мене — тука са крие нѣ-
що.“

Като размишлялъ така, Хаджи Генчо са
вѣрналъ назадъ и сторилъ намѣрение да
иде пакъ у дѣдови Либенови и да са о-
бясни съ сѣрдитиятъ старецъ ; но не мо-
жалъ да са рѣши да испълни своите на-
мѣрения, защото и неговата глава, както
и сѣка човѣческа глава, имала нѣкаква си
неопредѣленна гордостъ ; той са вѣрналъ